

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 3904

Warszawa, 8 września 2015 r.

Pani
Małgorzata Kidawa-Błońska
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

**- o zmianie ustawy o planowaniu
i zagospodarowaniu przestrzennym.**

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Krystynę Sibińską.

(-) Paweł Arndt; (-) Joanna Bobowska; (-) Jacek Brzezinka; (-) Borys Budka; (-) Grażyna Ciemniak; (-) Zofia Czernow; (-) Zenon Durka; (-) Andrzej Gałązewski; (-) Rafał Grupiński; (-) Michał Jaros; (-) Zbigniew Konwiński; (-) Joanna Mucha; (-) Killion Munyama; (-) Małgorzata Pępek; (-) Marek Rząsa; (-) Krystyna Skowrońska; (-) Wiesław Suchowiejko; (-) Bożena Szydłowska; (-) Iwona Śledzińska-Katarasińska; (-) Łukasz Tusk; (-) Mariusz Witczak; (-) Ewa Wolak.

U S T A W A

z dnia ...

o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

Art. 1. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199, 443 i 774) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Jeżeli na terenie gminy przewiduje się lokalizację obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² w studium określa się obszary, na których mogą być one sytuowane.

3b. Lokalizacja obiektów, o których mowa w ust. 3a, może nastąpić wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.”;

2) w art. 15:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Plan miejscowy przewidujący lokalizację obiektu handlowego, o którym mowa w art. 10 ust. 3a, sporządza się dla terenu położonego na obszarze obejmującym co najmniej obszar na którym powinny nastąpić zmiany w strukturze funkcjonalno - przestrzennej, w wyniku realizacji tego obiektu.”,

b) w ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) granice terenów pod budowę obiektów handlowych, o których mowa w art. 10 ust. 3a;”.

Art. 2. 1. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc.

2. Studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy uchwalone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują ważność.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

Celem projektowanej ustawy jest przede wszystkim usunięcie luki prawnej, która powstała po wyroku Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego niezgodność z Konstytucją RP przepisów ustawy z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych, które m. in. zmieniały przepis dotyczący obowiązku uchwalania planów miejscowych dla obszarów rozmieszczenia obiektów handlowych. Lukę tę wypełnia obecnie orzecznictwo, jednakże nawet ukształtowanie się linii orzeczniczej nie usuwa problemu jakim jest luka prawna i częściowe obowiązywanie omawianego przepisu, a przede wszystkim konieczność jego interpretacji, która jest o tyle utrudniona, iż wymaga wiedzy prawniczej i analizy zarówno wyroku TK, jak i orzeczeń sądów administracyjnych. Tym samym obecny stan prawny jest sytuacją wysoce niepożądaną z punktu widzenia adresatów norm i zachowania konstytucyjnej zasady dobrej legislacji. Jednocześnie projektowane regulacje stanowią uzupełnienie przepisów zawartych w ustawie o rewitalizacji, które wprowadziły zmiany w zakresie lokalizowania wielkopowierzchniowych obiektów handlowych (WOH)

– wejście w życie obydwu ustaw zapewni kompleksowe rozwiązanie kwestii lokalizacji WOH, które będzie odbywało się w sposób jawny, transparentny, przy zapewnieniu udziału społeczności lokalnej oraz w sposób zapewniający efektywność podejmowanych działań rewitalizacyjnych.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym WOH-y są zasadniczo lokalizowane na podstawie planu miejscowego. Taką procedurę lokalizacji determinuje przepis art. 10 ust. 2 pkt 8, zgodnie z którym w studium określa się m. in. obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także obszary rozmieszczenia obiektów handlowych oraz obszary przestrzeni publicznej. Przy czym, co należy podkreślić, mimo pojawiających się w systemach informacji prawnej informacji o powierzchni sprzedaży 400 m², która wyróżnia wielkopowierzchniowe obiekty handlowe w grupie wszystkich obiektów handlowych, obecnie brak jest normy dotyczącej takiej powierzchni. Zauważyć bowiem należy, iż przedmiotowy przepis, w zakresie powierzchni wielkopowierzchniowych obiektów handlowych, był zmieniany ustawą dnia 11 maja 2007 r.

i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych (Dz.U.2007.127.880) zmieniającą powierzchnię sprzedaży z 2000 m² (powierzchnia WOH obowiązująca do dnia wejścia w życie ustawy o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych) na 400 m². Ustawa ta, zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2008 r. (Dz.U. Nr 123, poz. 803), utraciła moc. Ponieważ utrata mocy dotyczyła ustawy, która już weszła w życie i która zmieniała omawiany przepis ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nastąpiła częściowa utrata mocy przedmiotowej regulacji wskutek czego powstała luka

w prawie dotycząca określenia powierzchni wielkopowierzchniowych obiektów handlowych. W efekcie stosowanie przepisu art. 10 ust. 2 pkt 8 wymagało dokonania wykładni celowościowej oraz analizy w zakresie skutków czasowych wyroków Trybunału Konstytucyjnego (ex tunc – łac. od wtedy, czy ex nunc – łac. od teraz). Po wyroku TK pojawiły się różne linie orzecznicze oraz sposoby stosowania przedmiotowego przepisu, od uznania, iż wskutek wyroku TK przepis jest „pusty” więc lokalizowanie WOH może nastąpić na podstawie tak decyzji WZ, jak i planu miejscowego, przez uznanie, iż lokalizowanie WOH o powierzchni powyżej 2000 m² (wartość powierzchni wskazana w przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obowiązujących przed ich zmianą ustawą o wielkopowierzchniowych obiektach handlowych, która została uznana za niezgodną z Konstytucją RP) wymaga uchwalenia planu miejscowego. Obecnie ukształtowała się praktyka oraz linia orzecznicza, zgodnie z którą lokalizowanie WOH o powierzchni przekraczającej 2000 m² wymaga uchwalenia planu miejscowego, choć należy podkreślić, iż zdarzają się inne wyroki sądów administracyjnych (odmienną linię orzeczniczą reprezentuje np. sąd w Gliwicach). Podstawą ukształtowania się linii orzeczniczej jest wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 grudnia 2012 r. (II OSK 1515/11) zgodnie, z którym *ustalenie przeznaczenia terenu pod budowę obiektu handlowego wielkopowierzchniowego przekraczającego 2000 m², w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie narusza swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Poprzez obowiązek przeznaczenia w miejscowym planie - akcie prawa miejscowego, terenu pod budowę wielkopowierzchniowego obiektu handlowego nie dochodzi do limitowania (reglamentowania) wolności działalności gospodarczej. Wybór miejsca prowadzenia działalności gospodarczej (lokalizacji obiektu) bez uwzględnienia obowiązujących przepisów prawa, a zwłaszcza przepisów u.p.z.p., nie stanowi wyrazu realizacji konstytucyjnej zasady wolności gospodarczej. Przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowią przesłankę do ograniczenia dowolności miejsca*

prowadzenia działalności gospodarczej, o której stanowi art. 22 Konstytucji RP. Wyrok opiera się m. in. na stanowisku Sądu Najwyższego (dotyczącego innej ustawy) w zakresie skutków wyroków Trybunału Konstytucyjnego stwierdzających niezgodność z Konstytucją RP przepisów zmieniających poszczególne jednostki redakcyjne. Zgodnie z tym stanowiskiem wyrażonym w wyroku z dnia 20 maja 2009 r., I CSK 379/08 orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, w którym stwierdzono niezgodność z Konstytucją przepisu uchylającego wcześniej obowiązujący przepis, wywołuje skutek *ex tunc*, co oznacza, że przepis uchylony „odzyskuje” moc prawną ze skutkiem *ex tunc* w chwili ogłoszenia orzeczenia w organie promulgacyjnym.

Jednakże należy zauważyć, iż orzeczenia sądów administracyjnych pojawiają się wyłącznie w przypadku wystąpienia konfliktów przestrzennych, w szczególności związanych z lokalizowaniem wielkopowierzchniowych obiektów handlowych na podstawie decyzji o warunkach zabudowy. Natomiast w sytuacji, gdy powstanie takiego obiektu na podstawie decyzji o warunkach zabudowy nie budzi sprzeciwu społeczności lokalnej, decyzja taka nie jest zaskarżana do sądu administracyjnego. Tym samym należy stwierdzić, iż po ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego, a przed ukształtowaniem się linii orzeczniczej, pojawiały się decyzje o warunkach zabudowy dla WOH, które następnie zostały zrealizowane.

Ponieważ ukształtowanie się linii orzeczniczej nie usunęło problemu jakim jest luka prawna i częściowe obowiązywanie omawianego przepisu, a przede wszystkim konieczność jego interpretacji, która jest o tyle utrudniona, iż powszechnie dostępne systemy informacji prawnej zawierają wartość 400 m², czym wprowadzają w błąd przeciętnego adresata normy. Odnalezienie limitu 2000 m² wymaga sięgnięcia do orzecznictwa oraz posiadania wiedzy prawniczej, stąd konieczna jest techniczna zmiana przepisu i wprowadzenie jednoznacznej normy wskazującej, iż granicą wielkości powierzchni sprzedaży determinującą reżim prawny dotyczący lokalizacji wielkopowierzchniowego obiektu handlowego jest 2000 m².

Jednocześnie należy podkreślić, iż zmiana ta nie wpłynie na stosowanie obecnie obowiązującej regulacji – jak wyżej wskazano taką jej interpretację ukształtowała linia orzecznicza. Wypełnia ona jednak lukę prawną oraz ułatwi adresatom norm stosowanie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jednocześnie należy zauważyć, iż każdemu, w tym inwestorowi zamierzającemu zlokalizować wielkopowierzchniowy obiekt handlowy przysługuje prawo do składania wniosków w zakresie uchwalenia planu miejscowego, przy czym decyzję w tym zakresie podejmują zawsze organy gminy.

Dodatkowo należy wskazać, iż uzasadnieniem dla objęcia wielkopowierzchniowych obiektów handlowych obowiązkiem lokalizacji wyłącznie na obszarach, na których obowiązuje plan miejscowy jest ich istotny wpływ na stan zagospodarowania przestrzennego oraz równowagę procesów ekonomicznych w gminie. Rozbudowane regulacje dotyczące lokalizowania tego typu obiektów obecne są niemal w każdym z państw Unii Europejskiej.¹ Jako przykład można wskazać duńską ustawę planistyczną (tekst jednolity nr 813 z 21 lipca 2007 r.), która zawiera wyeksponowany rozdział (2D) poświęcony regulacji handlu. W art. 51 tej ustawy stwierdzono, że wśród celów planowania przestrzennego znajduje się promowanie dostępności do zróżnicowanych obiektów handlowych w małych i średnich miastach, a także dzielnicach dużych miast, zapewnienie, by obszary przeznaczone pod cele handlowe miały zapewniony dobry dostęp za pomocą różnych środków transportu, włączając transport pieszy, rowerowy oraz publiczny, a także promowanie zrównoważonej struktury handlu, która ogranicza dystans, jaki mają do pokonania klienci. Dalsze regulacje tej ustawy dają gminie możliwość szerokiej regulacji w zakresie handlu detalicznego, m. in. poprzez ustalanie ilościowych limitów obiektów danego typu na obszarze objętym aktem planistycznym. Również w polskich regulacjach prawnych można natrafić na ograniczone rozwiązania mające cechy regulacji działalności handlowej – wspomniano o nich w kwestionowanym akapicie. Niezbędne jest także przeanalizowanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 46/07, dotyczącej ustawy regulującej działalność obiektów wielkopowierzchniowych. Istotą badanego w sprawie problemu był uznaniowy i indywidualny charakter rozstrzygnięcia pozwalającego na funkcjonowanie takiego obiektu, mający w istocie charakter koncesji, do której uzyskania wymagane były np. opinie organów kolegialnych. W uzasadnieniu wyroku Trybunał zawarł jednak niezwykle istotne stwierdzenia. Przede wszystkim TK stwierdził, że *„Wolność działalności gospodarczej” [...] nie ma charakteru absolutnego, może i musi podlegać różnego rodzaju ograniczeniom, co wynika choćby z zaakcentowania w art. 20 „społecznego” charakteru gospodarki rynkowej. Ograniczenia te, ze względu na charakter działalności gospodarczej i jej bliski związek z interesami innych osób oraz interesem publicznym, mogą być większe niż w odniesieniu do praw lub wolności o charakterze osobistym bądź politycznym. W interesie państwa leży bowiem tworzenie ram prawnych obrotu gospodarczego, pozwalających zminimalizować niekorzystne skutki mechanizmów wolnorynkowych, o ile skutki te ujawniają się w sferze nieobojętnej dla*

¹ Raport sporządzony przez Holland Van Gijzen na zlecenie Komisji Europejskiej – Grupy Ekspertckiej ds. Dyrektywy Usługowej (niepubl.).

państwa ze względu na ochronę powszechnie uznawanych wartości. Mimo powyższego ustawodawca nie może wolności działalności gospodarczej reglamentować w sposób dowolny, a art. 22 Konstytucji stawia w tym względzie dwa warunki: w płaszczyźnie formalnej wymaga, by ograniczenie było wprowadzone w drodze ustawy, w płaszczyźnie materialnej zaś – by uzasadnione było „ważnym interesem publicznym”. Ów „ważny interes publiczny” – choć jest kategorią ocenną – nie może być interpretowany rozszerzająco ani prowadzić do ograniczenia innego odrębnego prawa, a konstytucyjnie dopuszczalne ograniczenie musi być na tyle merytorycznie uzasadnione, by w konflikcie z zasadą swobodnej działalności gospodarczej rachunek aksjologiczny przeważał na jego korzyść.”. W końcowej części uzasadnienia zawarto ponadto stwierdzenie, że „Trybunał Konstytucyjny nie traci z pola widzenia faktu, że funkcjonowanie sklepów, zwanych potocznie supermarketami, rodzi problemy, natury zarówno ekonomicznej, jak i społecznej.”. Rozwiązanie zakładające wprowadzenie regulacji dotyczącej handlu wielkopowierzchniowego w drodze aktu prawa miejscowego, jest również zgodne z dyrektywą usługową (dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym [Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36), której ograniczenia dotyczą w przeważającej mierze postępowań indywidualnych w przedmiocie umożliwienia wykonywania działalności gospodarczej.

Jednocześnie należy zauważyć, iż omawiane propozycje zmian w obrębie art. 10 (dodanie ust. 3a i 3b) nie zmieniają sytuacji prawnej inwestora, ale znacząco wpływają na działania gminy – dzięki drobnej zmianie, zgodnie z którą to nie uchwalenie planu miejscowego dla wskazanego w studium obszaru rozmieszczenia WOH będzie obowiązkowe, lecz lokalizacja WOH będzie mogła nastąpić wyłącznie na podstawie planu miejscowego, gminy nie będą ponosiły kosztów uchwalania planów miejscowych dla przedmiotowych obszarów, dla których brak jest zainteresowań inwestora. Obecnie obowiązek gminy do przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w przypadku powstaje po upływie 3 miesięcy od dnia ustanowienia tego obowiązku, tj. w omawianym przypadku, uchwalenia studium. W tym miejscu podkreślić należy, iż koszt uchwalenia planu miejscowego, to nie tylko koszty administracyjne związane ze sporządzeniem jego projektu, uzgadnianiem, opiniowaniem oraz konsultacjami ze społecznością lokalną, ale przede wszystkim koszty odszkodowań wynikające z art. 36 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zmiana w ramach art. 15 stanowi tzw. konsekwencję legislacyjną zmian wprowadzanych w

art. 10. Jednocześnie projektowany przepis wskazuje, iż plan miejscowy przewidujący lokalizację WOH będzie musiał być sporządzany dla terenu położonego na obszarze obejmującym co najmniej obszar na którym powinny nastąpić zmiany w strukturze funkcjonalno - przestrzennej, w wyniku realizacji tego obiektu. Tym samym nie będzie możliwe, w przypadku wystąpienia zmian w strukturze funkcjonalno – przestrzennej, uchwalenie planu miejscowego ograniczonego wyłącznie do nieruchomości, na których jest planowana inwestycja. Rozwiązanie to ma bardzo istotne znaczenie tak dla społeczności lokalnej jak i dla inwestora – plan miejscowy obejmując obszar zmian przestrzennych będzie regulował kwestie, które w innym przypadku, na etapie realizacji i funkcjonowania inwestycji, mogły by rodzić konflikty przestrzenne – regulacja wpłynie na zwiększenie się bezpieczeństwa inwestycyjnego.

W zakresie przepisów przejściowych proponuje się by plany miejscowe obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowały moc, a studia uchwalone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowały ważność. Przepis ten jest konieczny z uwagi na fakt, iż zarówno art. 10 ust. 3a i 3b, jak i art. 15 dotyczą treści studium i planu miejscowego, a więc ich zmiana stanowi swoistą zmianę przepisu upoważniającego do wydania aktu prawa miejscowego lub dokumentu polityki wewnętrznej.

Przewiduje się, iż ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Skutki regulacji dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego

Projektowane przepisy nie wpłyną na dochody i wydatki budżetu państwa oraz budżetów powiatów i województw, natomiast mogą wpłynąć na racjonalne rozłożenie kosztów sporządzania planów miejscowych w czasie. Wpływ projektowanych regulacji na budżety gmin w określonych latach jest niemożliwy do oszacowania – ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest ustawą proceduralną, a plan miejscowy aktem, którego uchwalenie należy do wyłącznych kompetencji gminy, tym samym to od decyzji gmin będą zależały wydatki związane z uchwalaniem planów miejscowych oraz ich rozłożenie w czasie. Regulacje nie dotyczą powiatów i samorządów wojewódzkich, a więc nie mają wpływu na budżety tych jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowane zmiany nie wpłyną także na budżet państwa. Proponowane regulacje stanowią odzwierciedlenie ukształtowanej linii orzeczniczej i nie będą miały wpływu na poziom inwestycji w WOH.

Zgodność z regulacji z prawem Unii Europejskiej

Materia, której dotyczy projekt ustawy, nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 9 września 2015 r.

BAS-WAPEiM-1938/15
TRYB PILNY

Pani Małgorzata Kidawa-Błońska
Marszałek Sejmu RP
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym
(przedstawiciel wnioskodawcy: poseł Krystyna Sibińska)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej regulacji

Projekt zmierza do zmiany art. 10 i art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 poz. 647, ze zmianami: dalej: ustawa). Wnioskodawcy proponują wprowadzenie do ustawy reguł dotyczących studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z projektowanymi przepisami:

- jeżeli na terenie gminy przewiduje się lokalizację obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² w studium określa się obszary, na których mogą być one sytuowane, zaś ich lokalizacja może nastąpić wyłącznie na podstawie planu miejscowego (dodanie ust. 3a i 3b w art. 10 ustawy, art. 1 pkt 1 projektu);
- plan miejscowy, przewidujący lokalizację takich obiektów, sporządza się dla terenu położonego na obszarze obejmującym co najmniej obszar na którym powinny nastąpić zmiany w strukturze funkcjonalno-przestrzennej, w wyniku ich realizacji, w treści tego planu określone zaś są obowiązkowo granice terenów pod ich budowę (dodanie ust. 2a i zmiana ust. 3 pkt 4 w art. 15 ustawy, art. 1 pkt 2 projektu).

Projekt zawiera przepisy przejściowe, zakładające zachowanie mocy prawnej przez plany miejscowe, które będą obowiązywać w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy. Podobnie, ważność zachowają uchwalone uprzednio studia (art. 2 projektu). Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni o dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw (art. 3 projektu).

Należy zwrócić uwagę, że obecnie obowiązują przepisy ustawy, zgodnie z którymi w studium określa się w szczególności obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 400 m² (art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy) oraz w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę obiektów handlowych. Pierwszego z przepisów

dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 lipca 2008 r. (sygn. akt K 46/07, Dz. U. z 2008 r. Nr 123, poz. 8037) oraz postanowienia ustawy o rewitalizacji, która została uchwalona przez Sejm dnia 23 lipca 2015 r. i oczekuje na podpis Prezydenta RP (dalej: ustawa o rewitalizacji). W przywołanym wyroku TK stwierdzono niezgodność z Konstytucją RP ustawy z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych (Dz. U. Nr 127, poz. 880), który zmienił art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy w odniesieniu do powierzchni sprzedaży (redukując ją z 2000m² do 400 m²). Ustawa o rewitalizacji nadaje zaś art. 10 ust. 2 pkt 8 brzmienie, które nie uwzględnia szczególnych wymogów dotyczących obiektów handlowych o określonej powierzchni. Zgodnie z przyjętym na gruncie ustawy o rewitalizacji brzmieniem przywołanego przepisu ustawy, w studium określa się w szczególności obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także obszary przestrzeni publicznej.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej proponowaną regulacją

Materia, której dotyczy projekt, pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

3. Analiza założeń projektu pod kątem prawa Unii Europejskiej

Projekt nie reguluje kwestii objętych zakresem prawa Unii Europejskiej.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 9 września 2015 r.

BAS-WAPEiM-1939/15
TRYB PILNY

Pani
Małgorzata Kidawa-Błońska
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (przedstawiciel wnioskodawcy: poseł Krystyna Sibińska) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projekt zmierza do zmiany art. 10 i art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 poz. 647, ze zmianami: dalej: ustawa). Wnioskodawcy proponują wprowadzenie do ustawy reguł dotyczących studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z projektowanymi przepisami:

- jeżeli na terenie gminy przewiduje się lokalizację obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² w studium określa się obszary, na których mogą być one sytuowane, zaś ich lokalizacja może nastąpić wyłącznie na podstawie planu miejscowego (dodanie ust. 3a i 3b w art. 10 ustawy, art. 1 pkt 1 projektu);
- plan miejscowy, przewidujący lokalizację takich obiektów, sporządza się dla terenu położonego na obszarze obejmującym co najmniej obszar na którym powinny nastąpić zmiany w strukturze funkcjonalno-przestrzennej, w wyniku ich realizacji, w treści tego planu określone zaś są obowiązkowo granice terenów pod ich budowę (dodanie ust. 2a i zmiana ust. 3 pkt 4 w art. 15 ustawy, art. 1 pkt 2 projektu).

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

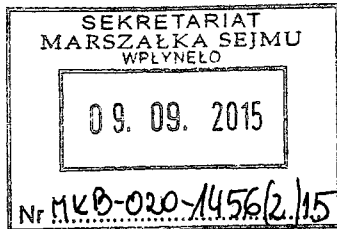
Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, dnia 9 września 2015 r.

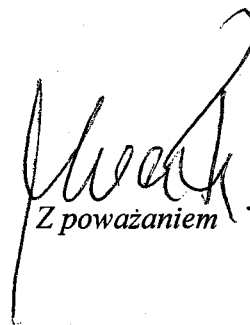
Ireneusz Raś
Poseł na Sejm RP

Pani
Małgorzata Kidawa-Błońska
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

Wyrażam poparcie dla projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym złożonego przez grupę posłów w dniu 8 września 2015 r.

Z poważaniem